

عنوان مقاله:

معماری فضاهای زمین پناه، الگویی برای پایداری محیطی، مطالعه موردی: فضای سنتی شوادان در شهردزفول

محل انتشار:

ششمین همایش ملی معماری و شهر پایدار (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسنده:

محمدابراهیم مظهری - استادیار، گروه معماری، دانشکده عمران معماری دانشگاه شهید چمران اهواز، اهواز

خلاصه مقاله:

از آغاز زندگی بشر در روی کره خاکی تا به امروز نقش زمین و انرژی های زمین گرمایی بسیار مورد توجه بوده است. افزایش آگاهی در زمینه موضوعات محیطی حول پایداری محیطی، منجر به افزایش توجهات به سمت منابع انرژی تجدیدپذیر مانند زمین گرمایی شده است. انرژی زمین گرمایی کمترین هزینه محیطی را در پی دارد. هدف اصلی این تحقیق، بررسی قابلیت های بهره گیری از لایه های سطحی پوسته جامد زمین در راستای پاسخگویی به اهداف معماری پایدار و پایداری محیطی می باشد. در فضاهای زمین پناه (شوادان)، از زمین به عنوان عنصر سازنده ساختمان به شکل طبیعی خود استفاده شده است. همچنین به تجربه حاصل شده که طراحی فضاها در زیر زمین به بسیاری از نیازها و مشکلات مربوط به آب و هوا از جمله حفاظت در مقابل گرمای شدید هوا در تابستان، باد، کنترل حرارتی مصالح و صدهای شدید پاسخگو می باشد. در این مقاله سعی شده با نگاهی به نحوه شکل گیری سرپناه در طول تاریخ، اصول توسعه پایدار و معماری پایدار، نحوه ایجاد فضاهای زمین پناه (شوادان) در شهر دزفول، مزایا و معایب آن ها نیز معرفی گردد و با مقایسه تطبیقی ارکان توسعه پایدار با الگوی فضاهای زمین پناه، این گونه از معماری به عنوان الگویی برای طراحان برای ساخت شهرهای مدرن امروزی پیشنهاد گردد. روش تحقیق در این مقاله تفسیری-تاریخی است، و با توجه به نمونه های فضاهای زمین پناه سنتی ساخته شده در دزفول به عنوان شهر گرمسیری جنوب غربی ایران، عوامل غنی معماری پایدار در این نوع از معماری را معرفی نماییم

کلمات کلیدی:

توسعه پایدار، معماری پایدار، پایداری محیطی، انرژی زمین گرمایی، فضاهای زمین پناه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1431893>

